

Karneval na Brezovej

alebo spoločenské fašiangy s pantomímou a pasiansom

Naposledy sme mali fašiangový karneval na Brezovej v roku 2005. Bol nezabudnuteľný aj preto, že ja som bola po prvýkrát zdravotnou sestrou s červeným krížom na čele... a presne na Valentína 14. februára ráno o piatej som si na brezovských schodoch zlomila päť rebier. A v hlbokom snehu som musela zísť po svojich až dole pod Benclov, nakoľko sa dedo Jozef, ktorého sme volali o pomoc, ďalej autom nedostal...

Bolo mi ľúto, že karnevalová tradícia zanikla a ticho som závidela veľkouhereckým turistom, že sa im darí každý rok vymýšľať nové originálne masky. Je pravda, že tiež tých detí majú v klube málo, ale najlepšie sa aj tak zabávajú samotní dospeláci. Hodiť na seba nejakú masku a ocitnúť sa v koži nejakej postavy môžeme predsa len raz v roku. A to teraz na fašiangy. Pre tých konzervatívnejších možno obstojí výhovorka – však to robíme kvôli deťom.

A práve kvôli nim som už týždeň dopredu vyhrabala z debničiek všetky možné prevleky, ktorými sme mali zapratanú najskôr pivnicu pod bytom v Partizánskom a teraz garáž pri chalupe v Uhrovci. Slniečko doprialo, že viacero opratých kostýmov dostalo vôňu sviežeho vzduchu a nie plesnivej pivnice. Množstvo sukní, šiat, parochní, masiek a rekvizít, vrátane bieleho kožuška pre Snehulienku, sa mi zmestilo presne do 65-litrového expedičného batoha. To preto, aby sa každému ušlo, aby sa nemohol nikto vyhovárať, že doma nič nemá... A vyniesla som ich na chrbte až na Brezovú...

Nakoniec všetci mohli prísť na Brezovú až v sobotu, ja keď chatu sme objednali od piatku. Na poludnie sme tam už boli takmer všetci, čo sľúbili.

Najväčším sklamaním bola neúčast piatich súrodencov Rihárovcov, ktorým som tiež masky priniesla na chrbte. Neprišli ráno k autobusu, tak, ako som im to napísala v liste. Ich tatko, jediný majiteľ mobilu v rodine, nedvíhal... Až neskôr volali, že žiaden list nedostali... Komu veriť? Pošte alebo Rómom?

Akonáhle sme sa naobedovali brezovského falošného gulášu zo sójového granulátu a zemiakov, vydala som „rozkaz“, že každý sa musí obliecť do nejakej masky. A začala som jednotlivé kostýmy rozdávať. Emilovi som ponúkla „brazilskú Ruženku“... a bez akéhokoľvek protestu to prijal. Jarina s pingpongovými očami sme obliekli do zelena, Peťo si zas od neho požičal červené veci k parochni. Aj Natálke padol vhod kabátik červenej čiapočky, Katke sa motýlie krídla trepali hore až z Myjavy, Bohušovci zabodovali hipisákom a indiánom, Danielka sa zas tešila z parochne, šiat a kožuška Snehulienky. Mne ostala úloha Perinbavy, ktorú som si odskúšala pred mnohými rokmi práve tu na Brezovej. Keďže po snehu celú túto zimu nebolo chýru ani slychu, po brezovských lúkach deti naháňali aspoň staré perie z vankúša Perinbavy. A predsa len sa kúsok snehu na šmýkanie našiel. Boli sme síce viac ublatení, ale každý sa povinne musel spustiť po zadku na igelite. Nakoniec bola z toho parádna zábava.

Večer sme zas vytiahli zo svojho archívu povystrihované srdiečka, na ktorých boli napísané románové, filmové alebo rozprávkové dvojice, chlapci si ťahali modré a dievčence červené.

Pred mnohými rokmi sme takúto „zoznamovačku“ robievali na čundráckych diskotékach. A tak sme to našim maskám skomplikovali tým, že každá dvojica musela pantomímou stvárniť úryvok z filmu alebo rozprávky, z ktorých vyžrebovaní hrdinovia pochádzali. Peťo zabodoval s Jankou ako Rómeo a Júlia, keď vyliezla na rebrík - na balkón a Peťo jej vyznával lásku – pod rebríkom... Alebo Macka a Emil ako princ a princezná so zlatou hviezdou na čele, alias Miší kožíšek... keď Emil akože vytiahol z polievky (čaju) prsteň (Jarinovu obrúčku) a rozkázal priviesť všetkých „co polievku solili“. A Macka zahalená do kožuška - kapucne bola odhalená... Janka a Marienku z perníkovej chalúčky zasa stvárnil Jarino a oslianska Katka a do pece na veľkej vareche išli hádzať ježibabu - myjavskú Katku...

A potom sa hrali už len karty – najskôr žolík a druhá „detská“ partia rôzne žánre. Ale keď nás Janka naučila pasians, boli sme pri ňom až do druhej. (A odvtedy ho hrávame doma stále. Začala sa písať éra pasiansu.)

Ala